Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35122
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar

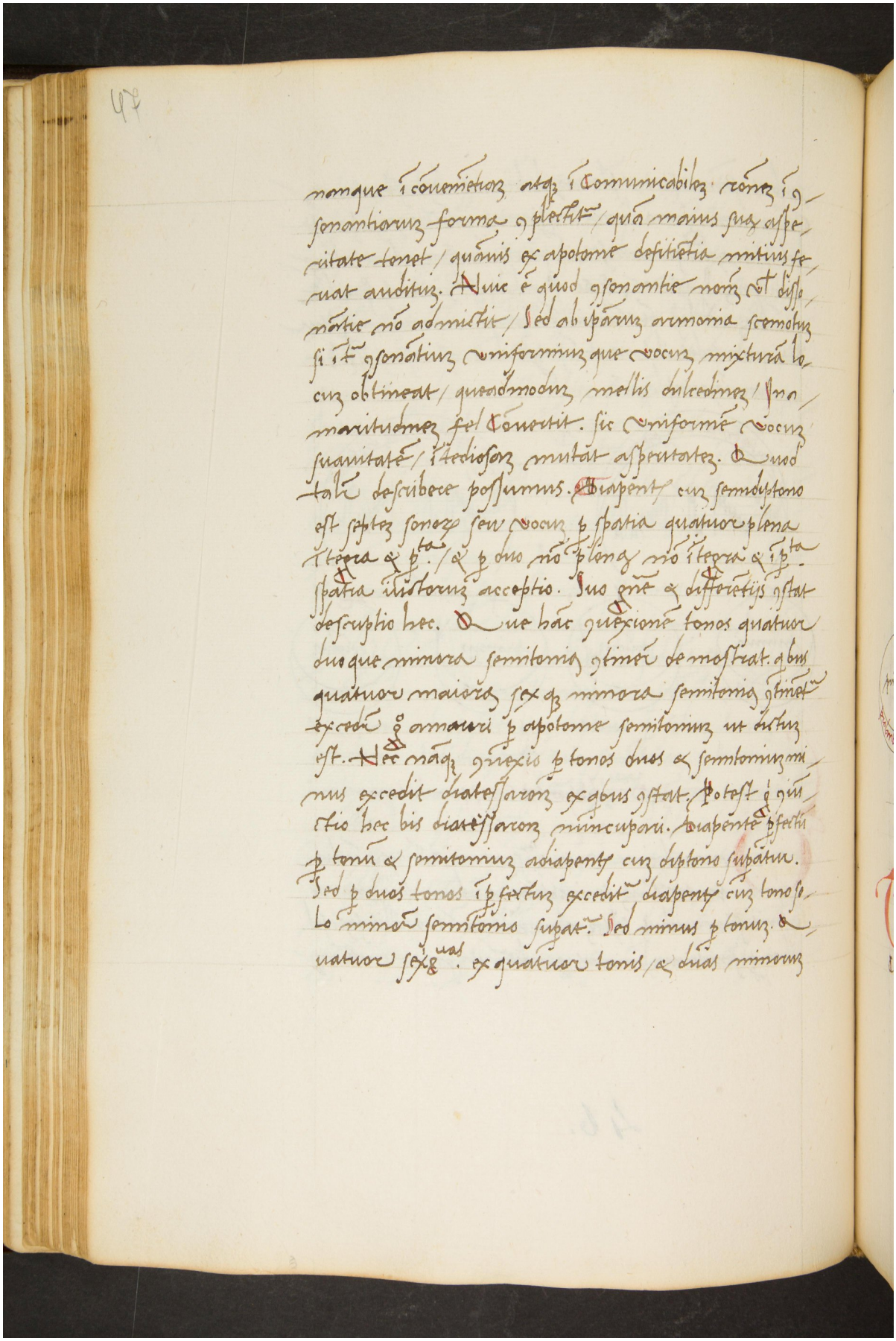

nonque i conuenientiorz atq; i communicabilior rone i
sonantiorum forma q plectit / quia maius sua asse
ritate tenet / quamuis ex apotome definitia minus fe
riat auditus. Hinc e quod q sonantie non est disso
nantie nõ admittit / sed ab ipsarum armonia semotus
si it q sonatius uniformiusque uocus mixtura lo
cus obtineat / quemadmodum mellis dulcedinis / sno
maritudinis fel commutit. sic uniformi uocus
suauitate / i tediosos mutat asperitatis. Quod
tale describere possumus. Diapent cus semidytono
est septis sonorum seu uocum p spatia quatuor plena
i tegra q p ta / q p duo nõ plena nõ i tegra q i p ta
spatia illorum accepti. Sus gne q differentijs ostat
descriptio hec. Que hac quexione tonos quatuor
duoque minora semitonia ostinet demostrat. q bus
quatuor maiora sex q; minora semitonia ostinet
excedit q amaiori p apotome semitonium ut dictum
est. Hec nãq; quexio p tonos duos q semitonium mi
nus excedit diatessaron ex q bus ostat. Potest i quis
tio hec bis diatessaron nuncupari. Diapente pfectis
p tonis q semitonium adiapent cus dytono supatur.
Sed p duos tonos i p fectus excedit diapent cus tono se
lo minor semitonio supat. Sed minus p tonus. Q
uatuor sex uas. ex quatuor tonis / q duas minorum